

PROGRAMRÅDSMÖTE KRING KONVENTIONEN OM BIOLOGISK MÅNGFALD

Som tidigare berättats har Förbundet Sveriges Småbrukare en plats i programrådet för traditionell kunskap, artiklarna 8j och 10c i FN:s konvention om biologisk mångfald (CBD). I Uppsala genomfördes den 15 juni det andra programrådsmötet i ordningen. Jag har sedan tidigare kännedom om dessa frågor, dels från en tidigare roll som ordförande för Sveriges Fäbodbrukare, dels som delaktig i interimsstyrelsen för det Svenska Brukarnätverket för traditionell kunskap. En central fråga i sammanhanget är hur CBD tillämpas eller borde tillämpas i myndighetsutövning för att skapa mervärden och bättre förutsättningar för hållbar förvaltning av biologisk mångfald, inklusive bättre förutsättningar och villkor för förvaltarna/kunskapsbärarna/småbrukarna.

BRUKAREN DEFINIERAR

Till detta möte kom ett fyrtiotal personer varav flera nya från grupper som tidigare varit inbjudna men inte haft möjlighet att delta. Men det fattas fortfarande flera, några identifierade och inbjudna men också grupper som inte ännu accepterats eller ännu inte identifierat sig som kulturbärare och förvaltare av traditionell kunskap.

Under min tid som ordförande för Fäbodbrukarna fick jag möjlighet att själv besöka Konventionens (CBD) sekretariat i Montreal. Det viktigaste jag fick med mig därifrån och som stärkte mig mest i min roll att föra talan för en grupp människor

som kulturbärare och med ett traditionellt levnadssätt. Det viktiga var att det inte är myndigheterna som skall definiera vad som är ett traditionellt levnadssätt. Det ansvaret har traditionsbärarna själva.

Programrådsmötet startade redan kvällen innan med en inofficiell middag för de deltagare som redan var på plats. Det inofficiella samtalet är alltid intressant och för mig som under några år inte varit så aktiv tycktes det ändå som att frågan förflyttats framåt - intresset och kunskaper har växt.

TYVÄRR EN DEL FRÅNVARANDE

Mötetsdagen inleddes med en grundlig presentation då många var nya. Sen följde reflektioner sedan senaste mötet och hur arbetet gått framåt i de egna organisationerna. Vi berörde de frånvarande organisationerna och deras skäl till att inte prioritera detta arbete jämfört med vad de hade kunnat tillföra. Även varför flera myndigheter inte ser detta som en prioriterat ämne. Det saknas kunskapsbärare från många praktiker som är viktiga för helheten, exempelvis jakt, jakthundar och arbetshästar. Förutom de myndigheter som är vidtalade och aktivt delaktiga så bör även ytterligare informeras och bjudas in, exempelvis Lantmäteriverket och Myndigheten för Samhällsskydd och Beredskap.

Sedan hade Länsstyrelsen i Jämtland i uppgift att berätta hur de arbetar med dessa frågor tillsammans med Sametinget och Centrum för biologisk mångfald.

ATT INTE BE OM URSÄKT

Under eftermiddagens grupparbeten fördjupade vi oss i följande frågor:

- Vilka konkreta behov finns, vilka är gemensamma i för vår grupp och vilka skiljer sig åt?
- Vilka hinder finns?
- Vilka verktyg behövs?
- Vem är mottagare/med vem och hur behöver dialog föras? Internt och/eller externt

Som ni förstår blev diskussionerna breda och svaren svåra att sammanställa. Så pass omfattande att vi i denna stund (30/8) ännu inte fått minnesanteckningarna.

Ett bestående intryck från detta mitt inlägg och deltagande i ett viktigt och intressant sammanhang var när en representant för en myndighet, under grupparbetet, och efter att ha lyssnat på ett kort inlägg från min sida säger: "Du kanske skulle nå fram bättre om du hade ett annat tonfall."

Det är vid sådana tillfällen jag plockar fram vetskapen och hämtar styrka från insikten om att det är vi, alltså vi brukare, som själva har ansvaret och rätten att definiera oss som kulturbärare och förvaltare av traditionell kunskap. Och även ansvaret att framföra detta och våra synpunkter offentligt på det sätt vi anser oss behöva, och utan att vara tvungna att be om ursäkt för det.

PAULINE PALMCRANTZ